

POD STROMEČEKEM ...

Neděle, 28 prosinec 2014

Venku to studeně fičí, brzy se stmívá a sousedi si dali do oken divoce blikající LED diody, což znamená, že se kvapem blíží doba, kdy souseď dostane epileptický záchvat. Ovšem blikající diody jsou pro mě připomínkou něčeho je daleko horšího: totiž že přicházejí Vánoce, období, kdy je člověk vystaven snad nejvážnější hrozbě současnosti – dárkům. Nejlepší jsou na tom bezbranné děti a zejména –ťádrý den bývá pro mnohé z nich kritický.

Možná jste to dokonce zažili na vlastní kůži: v potměšilé místnosti, nežidka plné omamných výparů, se v ruce a s lesknoucíma se očima divoce komíhají siluety postav, jen pramálo podobné lidským bytostem. Už dávno nevnímají svět kolem sebe, jediné, co je zajímá, jsou dárky. Dlouhou abstinenci se snažily vyplnit alespoň tím, že uvážly v existenci imaginární bytosti a té pak psaly dopisy plné hrubek, špatně namalovaných kůží z umělé hmoty, bicyklů a mobilních telefonů. Teprve mohou uvolnit stavidla své závislosti. Celá situace je o to smutnější, že většina dětí je dnes závislá na tzv. „tvrdých“ dárkách, mezi něž výše zmíněvané bicykly, konžky a telefony patří. V současnosti si už málokteré dítě vystačí s novým pyžámkem nebo punočkami, tedy s méně nebezpečnými „měkkými“ dárky. Musím se přiznat, že i já jsem býval na tvrdých dárkách závislý. Jako jsem každé Vánoce doufal, že právě ty nejtvrdší dárky pod stromečkem posílá Ježíšek mně. Mnohaleté zkušenosti mi ale dala uvědomit si, že tvrdé dárky člověku nepomáhají, že mu naopak život jen komplikují. Varovat by nás měly už názvy míst, kde je většina lidí požívá – takový „Ráj dárků“ nebo „Obchodek s dárky“ jsou samy o sobě důkazem, že dárky nemají jinou funkci než být dárky a zdravého, psychicky nenarušeného člověka by nikdy v životě nenapadlo si je pořídit. Vždyť to znáte: potěbujete třeba novou digestoř a nedokážete ji vyhlížit pod stromečkem, jenže tam místo ní najdete chlupatý zapalovač, blikající hříčky s kalkulačkou a univerzální krouhač zeli pro šest osob. Kdyby pak potěbujete z kuchyně vyvratit smrad purpury (k čemu by se vám digestoř náramně hodila), můžete si akorát tak zablikat, zakrouhat a zaškatkat. A navíc musíte šetřit, za jak dlouho je možné beztrusně zanechat ty krásy vedle popelnice k adopci někomu z kolemjdoucích. Právě otěsně zkušenosti s blikajícími hříčkami mě naučily postupně přeměňovat dárky. Občas se mi sice stalo, že měkký balíček skrýval trenýrky jak pro pidičáka, ale na druhou stranu zase pokudé potěšilo, že mě má někdo dosud zafixovaného jako mladého štíhlého jinocha, jímž jsem býval ne mi neekanně nabobtnalý ržné málo vkusné části těla. ěasem jsem tedy nabyl přesvědčení, že měkké dárky mnohem lepší než ty tvrdé. A úplně nakonec mi došlo, že ten nejskvělejší dárek, který můžu pod stromeček dostat, je zároveň i ten nejměkčí: totiž že vás obejmě někdo, kdo vás má rád. Takové objetí má navíc tu výhodu, že nemusíte šetřit jeho velikost – vždycky padne přímci přímě na tělo. Mimoto přes roční baráku; jediný problém je v tom, že se špatně balí. Cesta ze zafixovaného kruhu tvrdých a měkkých dárků tedy existuje, stejně jako existuje naděje pro každé dítě, které i letos ještě pojedě v tvrdých dárkách. Už tyhle Vánoce můžete začít s odvykáčím z nebezpečné závislosti svého dítěte: až budete balit dárky, zabalte mu nový mobil třeba do pyžámka. To vás pak možná i samou radostí obejmě – a ta radost mu vydrží až do chvíle, než zjistí, že je do té nádherné velkánské tvrdé krabice zabalili nové punočky. JAN FLÁSKA autor je vyléčený dárkoholik